

OLIMPIJSKI MAGAZIN

CRNOGORSKI OLIMPIJSKI KOMITET
MONTENEGRIN OLYMPIC COMMITTEE

Septembar, 2021.

Olimpijske igre u Tokiju

Ponovo ponosni

Odličan nastup naše atletičarke i jedriličara

Marija i Milivoj za najveću scenu

Predsjednik COK-a
Dušan Simonović

Dobro je da su Igre u Tokiju održane

Dobro je da su Igre u Tokiju održane

Po zatvaranju Olimpijskih igara u Tokiju, nesumnjivo najspecifičnijih u modernoj eri, predsjednik Međunarodnog olimpijskog komiteta Tomas Bah je pomenuo da je bilo dosta strijepnji uoči početka, zbog toga što nije omogućeno prisustvo gledaocima, ali da su sportisti bili ti koji su dali dušu Igrama, i da je atmosfera bila čak i intenzivnija nego ranije.

Kako su iz vašeg ugla izgledale četvrte Igre na kojima se pojavila crnogorska delegacija?

- Zaista je bilo neobično i čudno nastupati bez gledalaca, jer su oni ti zbog kojih se sve dešava, i daju dodatni podstrek sportistima. Nažalost, ovog puta, bilo je nemoguće osigurati njihovo prisustvo. Organizatori, japanski domaćini i Međunarodni olimpijski komitet, na preporuku Svjetske zdravstvene organizacije, nisu željeli da rizikuju.

Znate i sami da je veći dio javnosti Japana bio protiv Igara, što je logično, jer pandemija traje i ne nazire joj se kraj. Ipak, mislim da je po mnogo osnova dobro što su Igre održane. Ljudi su na kraju snage i strpljenja, iscrpljeni nesigurnošću i neizvjesnošću, željni da se nešto lijepo i pozitivno desi. Igre u Tokiju su nam svima to i ponudile: one su svjetlo na kraju tunela, i donijele su nam nadu za čovječanstvo da se vraća normalnosti. Bilo ih je ekstremno izazovno organizovati. Ali su uspjele, u organizacionom, sigurnosnom, takmičarskom i svakom drugom smislu. I, kao što je rekao predsjednik Bah, sportisti su ti koji su oplemenili Igre, dali im impuls, svojom snagom, pozitivnom energijom, željom da sve prođe kako treba – kazao je Dušan Simonović, predsjednik COK-a.

Koliko su uslovi pandemije otežali napore Crnogorskog olimpijskog komiteta da organizuje učešće naših sportista na Igrama?

- U krajnjoj mjeri, iskreno. Sa toli-

ko administrativnih zahtjeva, protokola, procedura, sa kojima se ranije nismo suočavali. Bio je to Sizifov posao, i to u periodu kada smo, iz raznoraznih razloga, kuberili sa kadrovskim rješenjima. Kada se podvuče crta, smatram da smo valjano odgovorili zadatku, obavljajući ga bez velikih grešaka. Na zadovoljstvo svih u našem olimpijskom timu, položili smo test sa visokom ocjenom.

Crna Gora se, kao i iz Pekinga 2008. i Rija 2016. godine, vratila iz Tokija bez medalje. Ovoga puta mjerljivo je za koliko smo ostali bez odličja: Mariju Vuković su u finalu skoka u vis četiri centimetra odvajala od treće pozicije. Da li ste saglasni da je pobjeda i sama činjenica da je nacija bez daha pratila njene skokove na Olimpijskom stadionu u Tokiju? Ljudi su se okupljali po ugostiteljskim objektima i navijali kao da je riječ o fudbalskom meču... - I tokom boravka u Tokiju, a i na-

kon povratka iz njega, dosta ljudi me kontaktiralo na tu temu, tako da sam uvidio sa kolikim pažnjom je ispraćen Marijin nastup. Ona je to i zaslužila. Fantastično je izgledala na borilištu. Radujem se što smo, nakon određene krize, na Igrama u Tokiju i u individualnim sportovima dobili dva vrijedna rezultata. Milivoj Dukić je osvojio 17. mjesto, pobijedio na jednoj regati, što je izuzetno kada znamo u kakvim uslovima radi, i koliko mogu priuštiti matični savez i COK za pripreme koje su finansijski vrlo zahtijevne. Jedrenje je skup sport, sa malo stručnjaka u Crnoj Gori koji mu mogu pomoći, sa malo uslova za trening. Slično možemo reći i za Mariju, koja već dugo boravi i trenira u Grčkoj. Vidimo da se odlično osjeća, ustalila se na zavidnim visinama i poslije Tokija pobijedila na mitingu u Budimpešti. Nakon toga je, nažalost, ugrabila korona, a očekujemo da se brzo oporavi.

Čuo sam se sa njom, dogovorili smo se da se uskoro sretnemo i planiramo dalje aktivnosti na putu ka Parizu.

Danijel Furtula, Jovana Peković, Jelena Pantović, Boško Radulović i Anđela Antunović su se upisali na listu učesnika Igara u Tokiju?

- Od Furtule smo priželjkivali i bolji rezultat, dok su ostali, manje-više, nastupili u skladu sa očekivanjima. Bili su, otprilike, na svom nivou, sakupljajući iskustvo koje će im koristiti u daljoj karijeri, a koristiće i oni ma koje će, siguran sam u to, u daljoj budućnosti da pripremaju za takmičenja. Primjer koji valja slijediti da sportista iz dana napreduje, da daje sve od sebe, dala je Anđela Antunović, koja je u Tokiju otplivala najbolji rezultat karijere, na čemu smo zahvalni, jer nismo mogli da se nadamo čudu.

Nakon nastupa vaterpolista i rukometašica ostao je slatko-go-

rak ukus. Plasmanom među osam najboljih potvrdili su da pripadaju svjetskom vrhu, ali su u mečevima četvrtfinala bili nedovoljno konkurentni u odnosu na rivale i - često i nerealno postavljena - očekivanja javnosti?

- Obje selekcije prolaze kroz smjenu generacija. Mlađe rukometašice su stekle dragocjeno iskustvo. Mislim da su ispunile osnovni cilj i ne trebaim zamjerati zbog oscilacija koje su imale tokom turnira. Pokazale su da imaju snage, umijeća, volje, i da na narednim velikim takmičenjima možemo ozbiljno da računamo na njih. Vaterpolisti su se pojavili sa deset debitantata. Prije toga osvojili su Svjetsku ligu, uzeli medalju na Evropskom prvenstvu. U tim nastupima su dali svoj maksimum, žargonski, i više od toga, 120 odsto svojih mogućnosti. Vjerovatno da je došlo i do određenog zamora, kao posljedice takvog ritma, što je i razumljivo s obzirom na to da se

radi o mladim igračima. Jasno je da uvijek želimo medalje, ali žele ih i drugi. Siguran sam da će Crna Gora, iako mala zemlja sa nevelikom bazom, u budućnosti da dobija šanse da osvoji odličja i da će da ih iskoristi. Ono što je sigurno je da smo u Tokio povelili najbolje: nikoga nismo ostavili kući, a da je bio konkurent za medalju. To je to što imamo, i treba da budemo zadovoljni. Naš olimpijski tim je dobar, a možemo da ga obogatimo do Pariza, jer i u vaterpolu i u rukometu postoje novi talenti koji će stasati i osvježiti te dvije reprezentacije. Rukometašice i vaterpolisti ostaju najozbiljniji kandidati da se nađu na postolju, a na nama je da vjerujemo u njih, da im pomognemo i podržimo ih, i da pokažemo strpljenje.

Olimpijada, odnosno period između dva izdanja Igara, je kraća nego ikad, svega tri godine. Naredni susret olimpijaca zakazan je za 26. jul 2024. u Parizu. Postav-

ljanje osnove je već počelo?

- Podsjetiću da smo uoči Igara u Peking, nakon osamostaljenja i prijema u svjetsku olimpijsku porodicu, imali svega godinu i po. Bili smo novi, neiskusni, ali sa energijom i entuzijazmom iznijeli da naš nastup bude kvalitetan. Učinićemo sve da tako bude i u Parizu. U pripreme moramo da krenemo odmah, što sam i dogovorio sa rukovodstvom saveza na koje računamo, i koji su već tradicionalno prisutni na Igrama. Brzo ćemo se organizovati, postaviti stvari na svoje mjesto, formirati timove koji će pratiti napredak. Kao što vidimo, korona i dalje traje, i teško je uhvatiti željeni ritam. Ipak, ne treba sumnjati da ćemo uložiti sve naše znanje i iskustvo kako bismo našim sportistima omogućili što bolje uslove, kako bismo u Pariz pošli sa respektabilnim olimpijskim timom. Igre u Tokiju su nam pomogle i pokazale na koga možemo da raču-

namo, gdje treba da stavimo akcenat i ko može da nam donese rezultate.

Ako već nije olimpijskom, crnogorski sport je ovog ljeta obogaćen paraolimpijskom medaljom iz Tokija.

- Filip Radović nas je sve obradovao. Izuzetan je i čovjek i sportista, koji može da posluži kao inspiracija drugima. Bronzana medalja je odraz i njegovog talenta i posvećenog rada, ali i učinka Paraolimpijskog komiteta, koji u kontinuitetu ostvaruje zapažene rezultate. Naše kolege su okupile široku bazu za naše prilike, pružile šansu tim sportistima da se bave onim što vole i što čine, na naš ponos. Dali su nam priliku da, nakon olimpijske iz Londona, proslavimo i paraolimpijsku medalju. Posvećenost, stručan i poletan rad naših paraolimpijaca, garancija su da i u budućnosti od njih možemo da očekujemo nagrade u vidu odličja.

Vjerujem da ćemo u Peking, imati makar troje sportista, korisnika olimpijskih stipendija

Crnogorski olimpijski komitet je zatvaranjem knjige Tokio 2021 otvorio novu, sa radnim nazivom Peking 2022. Naredne godine, kineska prijestonica je domaćin Zimskih olimpijskih igara.

- Ambicija je da se u Peking, pojavimo sa kvalitetnim sastavom. Naravno, ne možemo da računamo na medalje, ali možemo da pošaljemo one koji će nas predstaviti na željeni način, uzimajući u obzir uslove u kojima se pripremaju, i sredstva koja se izdvajaju za njihove potrebe. Vjerujem da ćemo u Peking, imati makar troje sportista, korisnika olimpijskih stipendija. Pomoći ćemo im, opremiti ih, osigurati njihov boravak, stvoriti osnovu da mogu da u punoj mjeri iskažu svoj potencijal.

Nerealno je da će da se uključe u borbu za postolje, no, ubijeđen sam da ćemo da budemo zadovoljni njihovim rezultatima.

Najljepša priča sa Olimpijskih igara u Tokiju

MARIJINE SUZE I LET U ISTORIJU

Vrelo jutro u Tokiju, jedno od mnogih ovog ljeta, a Crna Gora mirno spava - sve dok sa Dalekog istoka nije stigla vijest koja je na najljepši način probudila našu zemlju.

Iako je sunce pržilo „Olimpijski stadion“, ona je bila hladnokrvna kao da iza sebe ima nekoliko nastupa na magičnim Igrama - četiri puta se zaletjela i svaki put bila bez greške. Marija Vuković je u finalu skoka uvis na Olimpijskim igrama - trenutak istorije za našu atletiku, jedan od najljepših naše olimpijske priče.

- Iskreno ne znam što da kažem, a da ne zaplačem - rekla je Marija tog 5. avgusta, a onda, ipak, nije uspjela da sakrije suze.

- Ovog jutra sve je bilo kako treba - uživala sam i vjerovala. Bila sam smirena, željela sam jako ovo i na kraju se sve kockice poklopile.

Dva dana kasnije to nije bio jutarnji termin, već najprestižniji mogući - centralni i to posljednjeg takmičarskog dana u kraljici sportova na svemirskom stadionu koji u sebi nosi ono magično „Olimpijski“.

Marija ni ovog puta nije razočarala, sa preskočenih 196 centimetara osvojila je 9. mjesto, a kakav uspjeh je napravila najbolje govori da su samo četiri takmičarke u finalu sko-

Bez greške do finala

Sve visine na putu do finala Olimpijskih igara Marija Vuković je preskočila bez greške - 186, 190, 192 i 195 centimetara. U finalu je iz trećeg pokušaja preskočila 196, a zastala je na 198 - dovoljno za deveto mjesto na magičnim Igrama.

čile više od nje.

- Žao mi je što sam se malo „pogubila“ na visini 198 centimetara, ali sam se kao lavica izborila na 196 (preskočila iz trećeg pokušaja). Teško mi je, ali sam zahvalna što sam bila tu, što sam skakala sa najboljim i što sam na prvim Olimpijskim igrama bila u finalu - istakla je Marija na-

kon finala. - Veliko je ovo takmičenje i veliko iskustvo naći se ovdje sa najboljim.

Nekadašnja juniorska šampionka svijeta tako je na pravi način pokazala klasu, a njeni snovi nisu se završili se Tokijom - Pariz 2024. i ne čini se tako daleko.

- Znam da imam više unogama od 196, ali dobro je... Zdrava

sam i nadam se da ću poslije Tokija nastaviti da skačem i da će mi karijera ići samo uzlaznom putanjom - podvukla je Vukovićeva.

Sa stavom iz Tokija, Marija može da sanja i olimpijske krugove „grada svjetlosti“, a priča sa Dalekog istoka ostaje da se prepričava.

Treći put na
OI i sjajan
nastup
našeg
jedriličara

MILIVOJ DUKIĆ: Moje vrijeme tek dolazi

Iza Milivoja Dukića su treće Olimpijske igre i najbolji plasman u karijeri.

U Londonu je bio golobradi mladić među starim morskim vukovima, u Rio de Žaneiru takmičar sa, ipak, nedovoljno iskustva, a u Tokiju 28-godišnjak koji zna šta treba da radi u najjačoj konkurenciji - potvrda toga je pobjeda, prva i istorijska, na jednoj olimpijskoj regati, borba za plasman u tzv. trku za medalju, među 10 najboljih, a na kraju više nego respektabilno 17. mjesto u generalnom plasmanu.

Od povratka iz Japana, Dukić je na mini-odmoru, konačno sa malo više vremena za porodicu - suprugu i trogodišnjeg sinčića.

- Odmaram i psihički i fizički, uživam sa porodicom, nakon intenzivnog perioda takmičenja, treninga, putovanja - kaže Dukić.

U profesionalnom sportu odmor je rijetka privilegija, novi izazovi čekaju našeg jedriličara...

- U oktobru je evropsko, a u novembru svjetsko prvenstvo, kaže Dukić, kome misli idu da lje - već u Pariz 2024. godine.

Cilj su četvrte Olimpijske igre, ali uz određene uslove...

- Brzo dolazi Pariz, proletjeće vrijeme, a to je moja ambicija i ne krijem je. Međutim, želim da sa svim institucijama napravim jasan plan i jasne projekcije - sa Jedriličarskim savezom, COK-om i Upravom za sport, da vidimo imali smisla ulaziti u cijelu priču. Do sada su sve bile „ad hoc“ rješenja, govorim o finansijskoj situaciji, uvijek je bilo povuci-potegni. Ne kažem da nije bilo pomoći, daleko od toga, ali

sve se radilo bez definisane sistemske akcije. Ja više nemam snage, ni volje za tako nešto - iskren je Dukić.

Ističe da više nije spreman da bude „razapet“ na sve strane, da je u godinama u kojima traži mirnoću i stabilnost, kako bi mogao da se posveti isključivo jedrenju.

- Mislim da sam nastupom u Tokiju zaokružio jednu cjelinu. Da ne zvučim neskromno, ali zaista smatram da su tri olimpijska nastupa velika stvar i za mene i za crnogorski sport. Na ovaj način, bez plana i sistemskog djelovanja,

a nakon što se napravi detaljna analiza i projekcija, više nisam u mogućnosti da nastavim. Dao sam veliki žrtvu, moja porodica takođe, ali to sam mogao do sada, do jednog nivoa, a ja sam ga odavno probio. Tražim samo odgovor - da li može, ima li mogućnosti da dobijem mirnoću, i u profesionalnom i u privatnom životu, kako bih u naredne tri godine mogao maksimalno da se posvetim napadu na četvrte Olimpijske igre, a nadam se i najboljem rezultatu u karijeri.

U Tokiju je, definitivno, skrenuo pažnju, a po-

bijeda na drugoj olimpijskoj regati je odjeknula. - Mislim da su ljudi kod nas dobili drugačiju percepciju o sportu kojim se bavim, da su shvatili o čemu se, zapravo, radi, u kakvoj konkurenciji se takmičim i koliko znači to što sam toliko dugo na najvećoj sceni.

Nastup u Tokiju je pokazao i da je sazio kao takmičar.

- U Londonu sam imao 19 godina, dakle bio sam na početku. Rio je bio specifičan po tome što su moji rivali bili mjesecima unazad na pripremama na olimpijskoj stazi, upoznali je do-

bro, osjetili sve specifičnosti, a ja sam došao nekoliko dana prije početka - jasno, zbog nedostatka finansija. To je u jedrenju ogroman hendikep. U Tokiju smo bili u skoro istom položaju, zbog specifične situacije sa koronavirusom, neki momci su došli možda sedam dana prije mene, ali to, da tako kažem, nije tako strašno. I bio sam konkurentan, veoma konkurentan, u egal sa svima. Ušao sam u takmičenje sa više iskustva i samopouzdanja. Ostvario sam ozbiljan rezultat, zaslužio respekt rivala na moru. Pobjedom na jednoj regati i

kompletnim učinkom dobio sam lijepu satisfakciju za trud i rad koji ulažem, ali i motiv za dalje, spoznaju da pripadam tom društvu, ali, ponavljam, samo ako način priprema i cijeli ambijent bude drugačiji - spreman sam da nastavim istim, ako ne i većim žarom i entuzijazmom - ističe Dukić.

Sa 28 godina tek bi trebalo da dođe njegovo vrijeme, jer iskustvo je u jedrenju važan faktor.

- Ko zna da najbolje iskoristi iskustvo, da u pravom momentu radi prave stvari, taj ima prednost. Ukoliko je tijelo spremno, godine koje dolaze mogu da mi idu u prilog. U Tokiju je bilo mnogo takmičara starijih od 33 godine, poput Hrvata Tončija Stipanovića ili recimo legendarnog Brazilca Roberta Šeita, koji ima čak 48, ali je on fenomen... U svakom slučaju, pokazalo se da se vrhunski rezultati prave poslije 30. godine, tako da su najbolje godine predamnom. Dukić je tokom karijere ostvario izuzetan odnos sa kolegama iz Hrvatske, sa kojima na zajedničkim treninzima provodi jedan dio takmičarske sezone.

- To je dobra priča. Nismo bili zajedno u kontinuitetu, od kada je izbila pandemija, bile su specifične okolnosti, tako da sam proveo 3-4 mjeseca sa kolegama iz Hrvatske. Ali saradnja je dobra, čekam da vidim sa selektorom Ilkom Klakorom šta će biti u budućnosti, ali vjerujem da ćemo nastaviti u nekom obliku. Međutim, kako god da bude, moj cilj je jasan - da budem svebolji, da napravim i korak dalje, jer mislim da imam kvalitet i potencijal - zaključio je Dukić.

Ovog puta 6. mjesto bilo je realnost

London ostaje za sva vremena, Rio je bio razočaranje, a Tokio realnost - tako bar smatraju naše rukometašice i njihov stručni štab.

Baš kao vaterpolisti i „lavice“ su bile i blizu i daleko od borbe za medalje - pobjedama nad Angolom i Korejom izborile su četvrtfinale, ali u okršaju za polufinale protiv Rusije nisu imale šansi.

- Moramo da se okrenemo nekim drugom stvarima, a analiza će biti duža. Mislim da smo daleko trenutno koliko smo mogle. Ostvarile smo, na kraju krajeva, cilj. U četvrtfinalu smo naišli na jaku Rusiju koja ima 14 vrhunskih igračica, a dvije ili tri, koje su njima bile na tribine, nama bi sigurno značile - istakla je nakon

Nastavlja li kapitenka priču sa „lavicama“?

Tužna nakon eliminacije u četvrtfinalu kapitenka Jovanka Radičević ostala je zagonetna kada je njena budućnost među „lavicama“ u pitanju.

- Bilo je teško, bilo je naporno, ali moramo da idemo dalje. Žao mi je što više nećemo nastupati u ovom sastavu - istakla je Radičevićeva.

Na pitanje da li je posljednjom rečenicom najavila kraj, rekla je.
- Da prenoći sve ovo i neka stvari malo legnu.

eliminacije u četvrtfinalu selektorka Bojana Popović.

Daleko su naše dame bile od prave forme, čak ni blizu one iz kvalifikacija - posebno u mečevima sa Japanom, Norveškom i Rusijom, dok su se protiv Holandije kasno

probudile. Sve u svemu...

- Ovo je očigledno naša realnost, ali više sam nego ponosna na sve što smo uradile na turniru - dodala je kapitenka Jovanka Radičević. A kada je u pitanju realnost, nekako najobjektivnija bila je Majda

Mehtmedović.

- Mislim da smo od početka takmičenja imale određene probleme u odbrani i napadu, ali smo se držale i pokušavale sve to da prevaziđemo. Mislim da je ovo možda i naša realna slika,

nažalost - poručila je Majda. Ipak...

- Znam da je svaka od nas dala sve od sebe od prvog minuta. Ostaje žal što nijesmo imale više snage i sportske sreće. Teško je sada pričati, samo želim da kažem da mi je srce puno i da, iako sam sada tužna zbog poraza, izuzetno sam srećna što sam jedna od lavica - izgovorila je Majda u suzama. Tokio je bio trenutna realnost - neka Pariz ponovo bude više od mogućeg.

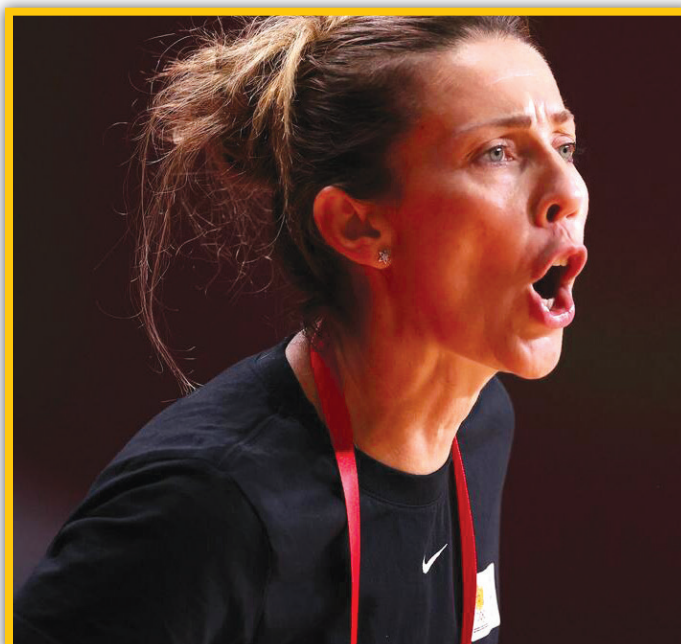
LAVICE U TOKIJU

GRUPNA FAZA

Crna Gora - Angola	33:22
Japan - Crna Gora	29:26
Crna Gora - Norveška	23:35
Crna Gora - Koreja	28:26
Holandija - Crna Gora	30:29

ČETVRTFINALE

Crna Gora - Rusija	26:32
--------------------	-------

Vaterpolisti bili i blizu i daleko od polufinala - na kraju osmo mjesto u Tokiju

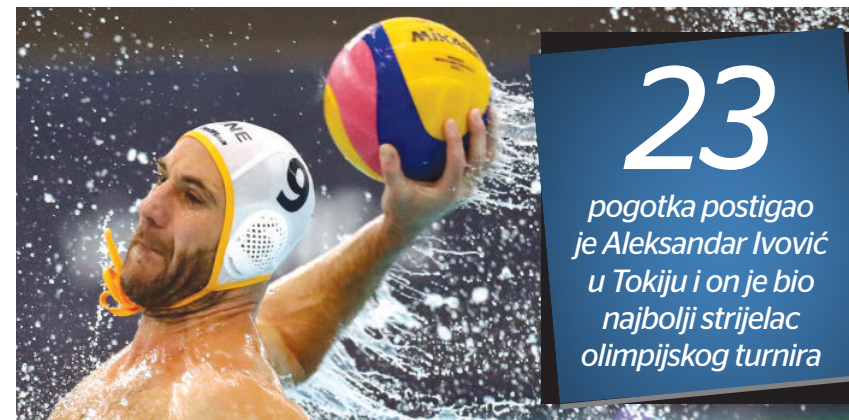
Prava škola za deset debitantata

Bilo je euforije, velikih očekivanja, nekako i logično nakon predstava tokom prethodnih 18 mjeseci, ali glamur i sjaj Olimpijskih igara morao je uticati na mladost „ajkula“ i to što je čak njih deset prvi put u karijeri osjetilo magiju Igara. Vaterpolisti Crne Gore bili su i blizu (četvrtfinale), ali i daleko (praktično bez šanse protiv Grčke) od borbe za medalje - na kraju osmo mjesto će se pamtiiti kao najlošiji rezultat našeg vaterpola na Olimpijskim igrama. Ipak, nije sve baš toliko tmurno

nakon Tokija. Upravo deset debinata, predvođeni sa dva velika lidera (**Draško Brguljan** i **Aleksandar Ivović**), ulivaju nadu da će u Parizu za tri godine pisati mnogo ljepšu priču. - Ova ekipa je mlada, dobra, čast i zadovoljstvo je igrati i biti dio nje, a ne bih mijenjao ove momke za igrače bilo koje druge reprezentacije. Pa, makar uvijek osmi bili - jasno je nakon turnira na predivnom „Tacumi vaterpolo centru“ poručio kapiten Brguljan. Prva pobjeda nad Australijom

„izvučena“ je na karakter, protiv Španije je upisan poraz, ali se činilo da momci Vladimira Gojkovića imaju dosta rezerve za naredne mečeve. Ipak, okršaji sa Hrvatskom i Srbijom pokazali su da su naši momci daleko od ranije forme. U grupi je još savladan skromni Kazahstan, a u četvrtfinalu je opet kazao naš napad, što je Grčka iskoristila i otišla u borbu za medalje. Utakmice za plasman logično nikome se nisu igrale, pa i ne treba puno trošiti riječi o njima. - Ima i razočaranja, nadali smo

„AJKULE“ U TOKIJU		
GRUPNA FAZA		
Australija - Crna Gora	10:15	
Crna Gora - Španija	6:8	
Hrvatska - Crna Gora	13:8	
Crna Gora - Kazahstan	19:12	
Srbija - Crna Gora	13:6	
ČETVRTFINALE		
Grčka - Crna Gora	10:4	
PLASMAN 5-8 MJESTO		
Crna Gora - Hrvatska	10:12	
ZA 8. MJESTO		
Crna Gora - Italija	17:18 (p.p)	

Draško i Leka - lideri za primjer

Draško Brguljan i Aleksandar Ivović - jedan ima 36, drugi godinu manje, a zajedno toliko preplivanih kilometara, toliko velikih pobjeda, toliko primjera mladim sportistima kako se

postaje, ali i kako se ponaša pravi šampion. Strahovali smo da će deset debinata sa ovih Igara, plus nekoliko njih koji su zbog povreda ostali u Crnoj Gori, nakon Tokija ostati bez

istinskih vođa, ali Draškov i Lekin motiv da u budućnosti još nekad obrađuju našu zemlju jači je i veći od umora, godina, zasićenosti... Draško je već najavio da svoje

saigrače ne bi mijenjao ni za jedne druge, a potom je i Ivović imao sličnu poruku. - Imam veliki motiv, momci su u proteklom periodu uradili velike stvari i davali mi dodatni stimulans da guram dalje. Uživam u radu sa njima - istakao je Leka.

se, a možda smo i previše očekivali. Vjerujem da smo mogli bolje da igramo, ali ovo ovdje je najveći mogući nivo - svi dolaze sa velikom željom i po mom mišljenju ovo je bila

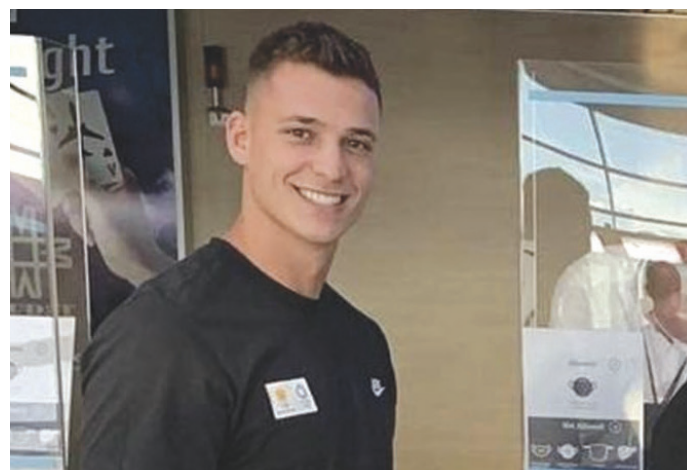
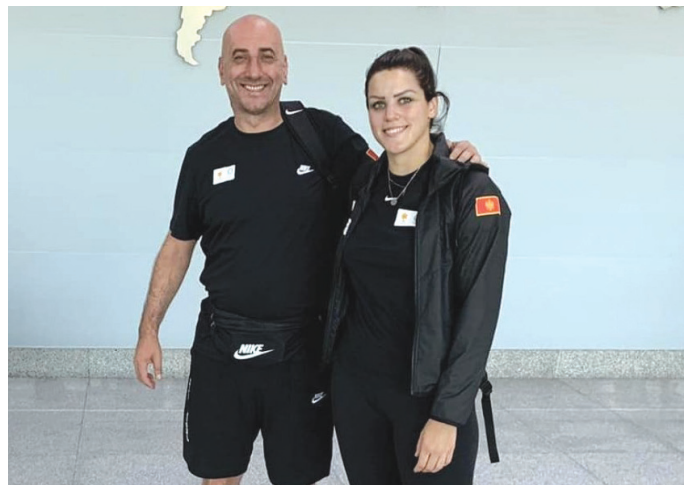
dobra škola da znamo za ubuduće da, ipak, nismo baš na tom nivou na kakvom smo mislili da jesmo. Apsolutno smo mi igrači najviše krivi - kao što smo i heroji kada se napravi

rezultat - bio je realan Brguljan. Objektivniji je bio i selektor Gojković. - Kada se sve sabere, jasno je da nismo zadovoljni rezultatima u Tokiju.

Ipak, Tokio je već dio istorije, a Pariz budućnost - neki novi klinci našeg vaterpola i dva senatora sigurno će imati šta da kažu i u romantičnom gradu svjetlosti.

Koliko su velike i nepredvidljive Olimpijske igre osjetili su naši sportisti i uvjerali se da je za uspjeh potrebno sve

Dobra lekcija u Tokiju

Crna Gora je četvrti put učestvovala na Ol. Za sada je 2. mjesto rukometašica u Londonu 2012. i dalje najveći domaćin i dostignuće. Olimpijske igre pokazale su ponovo da je za uspjeh potrebno na svaka karijera da se dovede do savršenstva. Sportisti su se uvjerali koliko je važno biti mentalno i fizički spreman da se dođe do najveće smotre. A tamo su „vukovi“, najbolji koji ništa slučaju ne prepuštaju. Uradili smo kratku retrospektivu rezultata naših učesnika.

Jovana Peković

Džudistkinja Jovana Peković debitovala je na Ol. Nekadašnja šampionka Evrope do 23 godine nije imala puno sreće u žrijebu. Već u 1. kolu, u kategoriji do 78 kilograma, izgubila je

od predstavnice iz Hrvatske Karle Prodan. Vazari je odlučio pobjednika (20 sekundi prije kraja), a Hrvatica, koja je na posljednjem EP osvojila bronzu, već u narednom kolu oprostila se od Igar.

Jelena Pantović

Debitantkinja Jelena Pantović

nije uspjela da prođe kvalifikacije u disciplini vazdušni pištolj 10 metara. Ona je osvojila 53. mjesto sa rezultatom od 534 kruga, što je slabije od ličnog rekorda - 568 krugova. U ovoj godini stigla je do 564 kruga.

Andela Antunović

Andela Antunović u kraljevskoj

disciplini 100 metara slobodnim stilom obezbijedila je najbolji rezultat karijere (1.01). Mlada plivačica i debitantkinja u generalnom plasmanu završila je na 49. poziciji.

Boško Radulović

Boško Radulović, još jedan debitant na Igrama u disciplini 100 metara slobodnim stilom osvojio je 61. mjesto. Naš plivač imao je vrijeme 53.66.

Danijel Furtula

Kvalifikacije na trećem učešću na Igrama Danijel Furtula je u disciplini disk završio dvanaesti u grupi sa hicem od 59,93 metra. U ukupnom plasmanu bio je 24, od 32 takmičara. Najbolji rezultat naš predstavnik od 65,59, ostvario je prije dva, tri mjeseca.

Na svečanoj ceremoniji otvaranja Ol Radičević i Brguljan nosili crnogorsku zastavu, a čast na zatvaranju pripala mladom Matkoviću

Kruna karijere i posebna čast

Nositi zastavu svoje zemlje na svečanom otvaranju Olimpijskih igara, to je za mene najveća čast i privilegija. Presrećna sam, srce mi je puno - braniti boje Crne Gore na najvećoj svjetskoj sportskoj smotri i slušati himnu to je nešto što ne može da se opiše, a još nositi zastavu - to je nešto za šta bi svaki sportista dao sve svoje nagrade i sve što ima - kazala je Jovanka Radičević koja je na otvaranju Olimpijskih igara sa kolegom iz vaterpola Draškom Brguljanom nosila crnogorsku zastavu. Dobar tandem.

- Draško je milion puta pokazao kakav je igrač i na kakav način brani boje svoje zemlje - rekla je kapitenka „lavica“ Legenda vaterpola kazao je da ni Leka nije ništa manje zaslužio, možda i više od njega, da bude na tom mjestu, uz posebno zadovoljstvo što će uz njega, prvi put, biti i sportistkinja Radičević. - Velika čast, kao kruna karijere. Drago mi je što smo prihvatili inicijativu da zastavu nose i sportisti i sportistkinje. Nadam se da će biti i ubuduće tako. Zastavu naše zemlje na ceremoniji zatvaranja nosio je vaterpolista Dušan Matković.

Nezaboravni momenti iz Tokija

Ličnosti i događaji koji su obilježili neobične Olimpijske igre

Završene su Olimpijske igre u Tokiju, jedinstvene po mnogo čemu. Godinu kasnije nego što je bilo predviđeno, najbolji sportisti na planeti okupili su se u Japanu i u nezapamćenim uslovima borili se za medalje. Korona je diktirala uslove i pravila, neke sportiste onemogućila da izađu na borilišta, ali je na kraju, ipak, pobijedio sport. Tokom dvije nedjelje bilo je mnogo radosti, tuge, razni rekordi su oboreni, a neki sportisti su otvoreno pričali o problemima sa kojima se suočavaju. U nastavku teksta su momenti, koji su obilježili ovogodišnje igre.

Kako su Baršim i Tamberi podijelili zlato

Nesvakidašnja scena viđena je u skoku uvis u muškoj konkurenciji. Mutaz Esa Baršim iz Katara i Italijan Đanmarko Tamberi podijelili su prvo mjesto, što se nije desilo od desetoboja i petoboja na Olimpijskim igrama u Stokholmu 1912. godine. Tamberi i Baršim su ostali usamljeni u borbi za zlatnu medalju, pošto su obojica

preskočila ljestvicu na visini od 2,37 metara. Bjelorus Maksim Nedasekov je učinio isto, ali je osvojio bronzu, jer je imao više neuspješnih pokušaja od pomenutog dvojca.

Atletičari iz Italije i Katara potom nakon tri pokušaja nijesu preskočili 2,39 čime bi

izjednačili olimpijski rekord pa im je sudija ponudio da biraju - da nastave da skaču ili da podijele odličje. Ostalo je istorija.

Boltov nasljednik sa Apenina

Sjajne rezultate u atletici ost-

varila je Italija u Tokiju, a jedno od pet zlatau kraljici igara na Apenine je donio Lamont Marcel Džejkobs, koji je bio najbrži u trci na 100 metara. On je trku završio nakon 9,8 sekundi, čime je postavio evropski rekord i na olimpijskom postolju naslijedio je Useina

Bolta, koji je bio najbrži u Pe-kingu, Londonu i Riju. Džejkobs je rođen u Teksasu, a majka mu je Italijanka

Odustajanje i mentalni problemi Simon Bajls

Američka gimnastičarka Simon Bajls, jedna od najvećih zvijezda i najboljih sportistkinja svijeta, uzdrmala je sportsku javnost kada se povukla sa takmičenja poslije jedne rotacije u ekipnom višeboju. Potom je odustala od preskoka, dvovišinskog razboja i partera. Tada je počela da govori o mentalnim problemima sa kojima se suočava.

- Definitivno sam skrenula pažnju na mentalno zdravlje, kroz koje pro- lazi mno- go lju- di, ali

to se gura pod tepih. Smatram da mi nijesmo samo zabavljači. I mi smo ljudi, imamo svoja osjećanja - poručila je četvorostruka osvajačica olimpijskog zlata iz Rija. Uspjela je da se koliko-toliko stabilizuje i da u Tokiju, ipak, osvoji dvije medalje - srebro u timskom takmičenju i bronz u gredi. U Rio de Žaneiru je imala četiri zlata i bronz.

Fidelov vojnik

Jedan od sportista koji su obilježili Igre je kubanski rvač, Mihain Lopes. Postao je prvi rvač, koji je četiri puta bio olimpijski šampion. Od Pekinga 2008. do Tokija osvojio je 55 poena u borbama, a izgubio samo jedan - od Rusa, Hasana Baroeva u Pekingu. Osim njega, još četvoro sportista osvajalo je minimum četiri zlata u istim disciplinama u historiji Igara - veslač Pol Evstrem, plivač Markl Felips, atletičar Al Erter u bacanju diska i rvačica Kaori Ičo.

„Eksperti“ se vratili na tron

Četvrto olimpijsko finale zaredom i treće zlato – rukometna reprezentacija Francuske u meču za najsjačnije odličje savladala je Dansku (25:23) i revanširala joj se za poraz u finalu u Riju prije pet godina. Francuzi su u Tokiju doživjeli samo jedan porazi to od Norveške, u posljednjem kolu u grupi, u meču bez rezultatskog značaja. U četvrtfinalu su savladali Bahrein, a u polufinalu Egipat.

„Eksperte“ je predvodio Nikola Karabatić, koji je osvojio 10. zlatnu medalju u karijeri, a ukupno 15. odličje.

Blistavo ljeto za francuski rukomet kompletirale su rukometašice, koje su takođe osvojile zlato.

„Kralj Kohei“ predao krunu

Jedan od najboljih gimnastičara svih vremena, Japanac Kohei Učimura završio je karijeru bez osvojene medalje na domaćem terenu.

Učimura je u Tokiju učestvovao samo u takmičenju na gredi, ali je tokom nastupa pao i učešće završio u kvalifikacijama. Japanac je u karijeri osvojio sedam medalja na Olimpijskim igrama. U Londonu 2012. i Riju četiri godine kasnije osvojio je zlato u višeboju. U Brazilu je odbranom zlata u toj disciplini postao prvi gimnastičar nakon 44 godine, kojem je to pošlo za rukom. Od 2009. do 2016. bio je svjetski šampion u višeboju. Nažalost, oproštaj u Tokiju nije bio za pamćenje.

Dominacija Dresela i Mekion

Plivačka takmičenja u Tokiju obilježili su Amerikanac Kejleb Dresel u muškoj i Australijanka Ema Mekion u ženskoj konkurenciji. Dresel je u pet od šest trka u kojima je nas-

tupio osvojio zlato - na 50 i 100 metara slobodno, 100 metara leptir i u štafetama 4x100m slobodno i 4x100m mješovito. Postavio je svjetski rekord na 100 metara leptir (49,45 sekundi) i još dva olimpijska rekorda - na 50 metara slobodno (21,07) i na 100 metara slobodno (47,02). Mekion je osvojila sedam medalja - četiri zlata i tri bronz. Postala je prva žena koja je na jednim Igrama osvojila toliko odličja. Zlato je osvojila na 50 i 100 metara slobodno, a u obje discipline postavila je i olimpijske rekorde - 23,81 i 51,96. Takođe, najsjačnijamedalja pripala joj je i u štafetama 4x100 slobodno - uz oboren svjetski rekord (3:29,69) i 4x100 mješovito, uz oboren olimpijski rekord (3:51,6). Bronzuje osvojila na 100 metara leptir, u ženskoj štafeti na 4x200 metara slobodno, te u miks štafeti na 4x100 mješovito.

Ilejn najbliža vječnom rekordu

Trku na 100 i 200 metara u konkurenciji žena obilježila je sprinterka sa Jamajke, Ilejn Tompson. Odbanila je zlato iz Rija u obje discipline, a trku na 100 metara istrčala je za 10,61 sekund što je novi olimpijski rekord. Trku na 200 metara završila je nakon 21,53 sekunde. Ispred nje u ovoj disciplini je samo nedodirljiva Florens Grifit-Džojner, koja je 1988. u Seulu postavila svjetski rekord - 21,34. Tompson je u Tokiju osvojila zlato i sa ekipom Jamajke u štafeti 4x100.

Đoković ostao bez viđenog zlata

Očekivalo se da najbolji teniser svijeta nakon osvajanja Australijan opena, Rolan Ga-

rosa i Vimbladona osvoji zlato u Tokiju i dođe na korak od Zlatnog slema, što je za rukom pošlo samo legendarnoj Štefi Graf 1988. godine. Krenuo je očekivano - Ugo Delijen, Jan-Lenard Štruf, Alehandro Davidović-Fokina i Kei Nišikori nisu bili prijetnja, ali jeste Aleksander Zverev u polufinalu. Vodio je Đoković 1:0 u setovima, imao brejk viška u drugom setu, ali je odjednom stao. Njemač je napravio iznenađenje, preokrenuo i savladao najboljeg svjetskog

teniser, a kasnije osvojio zlato. Umorni i emotivno ispražnjeni Đoković poražen je i u meču za treće mjesto od Pabla Karenja-Buste, pa je ostao samo na jednoj olimpijskoj medalji u karijeri - bronzi iz Pekinga 2008. godine.

Dominacija muškog i ženskog „drim tima“

U košarci ništa novo. Sjedinjene Američke Države osvojile su zlato i u muškoj i u ženskoj konkurenciji i još jednom potvrdile

da su bez premca u ovom sportu. Doduše, muška selekcija je u prvom kolu izgubila od Francuske i prekinula niz od 25 pobjeda na Igrama. Prije toga posljednji meč izgubila je u Atini 2004. godine, kada ih je u polufinalu savladala Argentina. Nakon poraza na startu od „trikolora“ selekcija Grega Popovića se uozbiljila, savladala sve rivale do kraja turnira i osvojila četvrtu zlatnu medalju zaredom. A još veća dominacija je u ženskoj košarci. Amerikankе su zabilježile svih šest pobjeda i osvojile sedmo najsjačnije odličje na Igrama zaredom. Ženska košarkaška reprezentacija SAD u historiji Olimpijskih igrala odigrala je 75 mečeva i doživjela svega tri poraza - dva 1976. u Montrealu i jedan u Barseloni 1992. godine.

Zlato za djeda

Američki bacač kugle Rajan Krauser u Tokiju je odbranio zlato iz Rija. On je u finalu tri puta pomjerao granicu olimpijskog rekorda, a na kraju je trijumfovao sa bačenih 23,30 metara u posljednjoj seriji. A zlatnu medalju posvetio je djedu, koji je preminuo sedam dana prije početka Igra. - Djede, uspjeli smo, držao je Krauser papir sa porukom kada je bilo jasno da će zlato ponovo biti oko njegovih ramena. Kazao je da je djed bio njegov najveći obožavalac.

Najmlađe postolje u historiji Igara

Prvi put u program Olimpijskih igara uvršten je i skejtbording. Izvođenje vratolomija na dasci sa četiri točkica veoma je pop-

ularno u Japanu, pa su organizatori Igara tu vidjeli priliku da uvećaju bilans medalja. I nijesu pogriješili - osvojili su pet odličja u ovom sportu (tri zlata, po srebro i bronz), ali je zanimljivo da su takmičari mahom bili tinejdžeri. Tako je u ženskoj konkurenciji slavila trinaestogodišnja Nišija Momidi, srebro njena vršnjakinja iz Brazila Rajisa Leal, dok je bronzano odličje pripalo šesnaestogodišnjoj Nakajami Funi. Sa prosjekom od 14 godina i 191 danom ovo je najmlađe postolje u historiji Igara. Momidi, ipak, nije najmlađa olimpijska šampionka svih vremena. Taj rekord drži Amerikanka, Mardžori Gestring, koja je u Berlinu 1936. godine osvojila zlato skokovima u vodu. Njoj je tada bilo 13 godina i 268 dana.

Priča koja je obišla svijet

Zlato u trci na 110 metara sa preponama u muškoj konkurenciji osvojio je atletičar sa Jamajke Hansel Parčment. On je u finalu iznenadio Grenta Holoveja, ali najinteresantnije je da umalo nije zakasnio na trku. Ušao je u pogrešan autobus u Olimpijskom selu, pa je - umjesto u atletskom - završio u plivačkom centru. Parčment nije imao vremena da čeka naredni autobus, ali tada se pojavila volonterka Tijana Stojković. Ona je atletičaru dala novac za taksu, pa je Parčment na vrijeme stigao na stadion, a potom osvojio najsjačnije odličje. Sprinter je kasnije pronašao volonterku, vratio joj novac, poklonio majicu i zaokružio najljepšu priču na Igrama u Tokiju.

Na svečanoj ceremoniji otvaranja OI predsjednik MOK-a Tomas Bah poručio

Naučili smo da možemo da se suprotstavimo mnogim izazovima, jedino ako stojimo zajedno

Japanski car Naruhito svečano je otvorio Olimpijske igre, a olimpijski plamen na Olimpijskom stadionu u Tokiju upalila je teniserka Naomi Osaka.

„Da nada osvijetli naš put“, samo je jedna je od poruka koja je stigla iz Tokija.

Predsjednik Međunarodnog olimpijskog komiteta, Tomas Bah poručio je da bez solidarnosti nema mira, a da je društvu potrebno više solidarnosti.

- Danas je trenutak nade. Da, veoma je drugačije od onoga što smo svi zamislili. Ali, dozvolite nam da slavimo ovaj trenutak, jer konačno smo svi ovdje zajedno. Ovo je ujediniteljska moć sporta, poruka solidarnosti, mira i otpornosti. Ovo nam svima daje nadu za naš budući zajednički put. Želim da iskazem zahvalnost japanskom narodu. Organizacioni komitet i japanske vlasti uradili su izvanredan posao i želim da im zahvalim na tome. Ono što je istina za japanski narod, istina je i za vas, dragi sportisti. Morali ste da se sretnete sa velikim izazovima. Prolazili ste kroz nesigurnost, tokom pandemije. Mučili ste se, uspjeli ste. I danas

ostvarujete svoj san. Vi ste istinski sportisti. Inspirisali ste nas da se borimo poput vas i za vas, da ovaj trenutak učinimo mogućim. Dragi sportisti, ova olimpijska zajednica je sa vama večeras i tokom cijelih igara. Naučili smo da možemo da se suprotstavimo mnogim izazovima, jedino ako stojimo zajedno. Potrebno nam je više solidarnosti u ok-

viru društva i više solidarnosti među društvima. Solidarnost znači pomagati, dijeliti, brinuti. To je ono što mi radimo u našoj olimpijskoj zajednici. Solidarnost pospješuje našu misiju da svijet učinimo boljim jestom kroz sport. Bez solidarnosti nema mira - poručio je Bah. U olimpijskoj zajednici svi su jednaki i svi poštuju ista pravila.

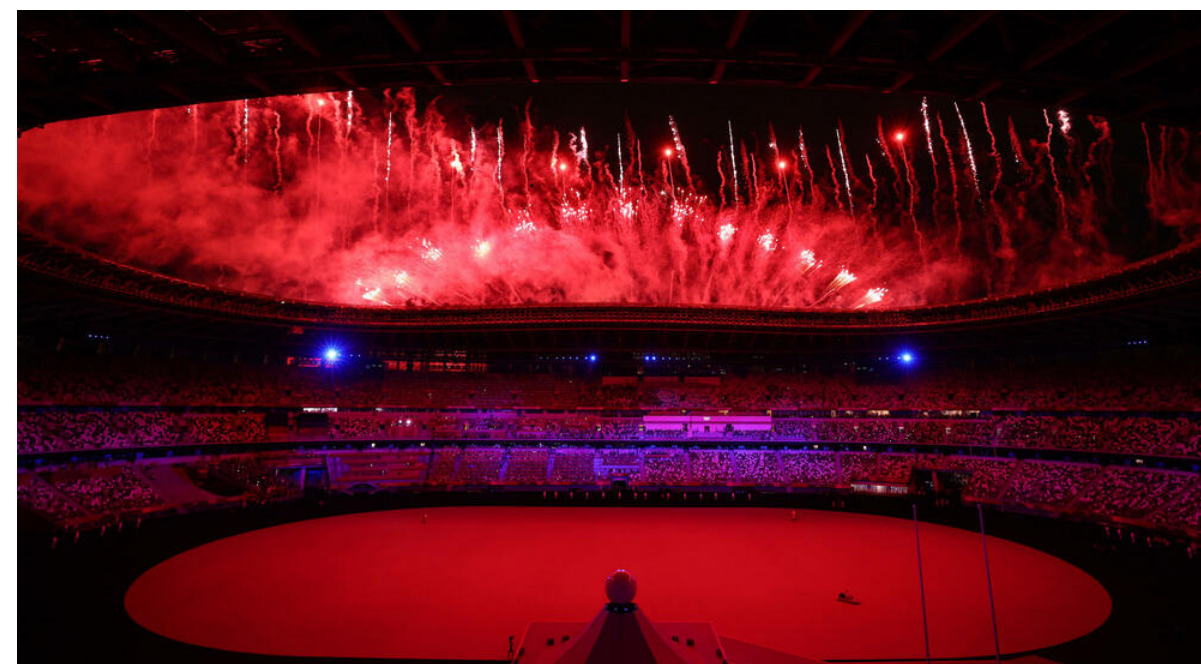
Jer svi osjećaju da su dio nečeg mnogo većeg od nas samih. - Prije svega dio događaja koji ujedinjuje svijet. Ujedinjuje nas u svim našim različitostima. Uvijek smo jači zajedno. Pandemija nas je razdvojila, natjerala da držimo distancu, da ostanemo daleko od svojih voljenih. I ta odvojenost je učinila da taj tunel bude tako taman. Ali danas, gdje

god da ste na svijetu ujedinjeni smo u dijeljenju ovog trenutka zajedno Olimpijski plamen čini da ovo svjetlo sija sjajnije za sve nas - rekao je Bah. Predsjednica Organizacionog komiteta Olimpijskih igara, Seiko Hashimoto poželjela je dobrodošlicu svim učesnicima Olimpijskih igara. - Imam zadovoljstvo da poželim

svima dobrodošlicu. Igre se konačno odražavaju danas. Nada je bila ta da budemo povezani jedni sa drugima. Cijeli svijet se susreo sa nevjerojatnim izazovom u vidu koronavirusa. Želim da izrazim poštovanje svim radnicima koji su doprinijeli da svijet prevaziđe ove poteškoće. Želim da se zahvalim narodu Japana, koji je prihvatio

ove Igre, kao i guverneru Tokija, MOK-u i Vladi Japana - kazala je Hashimoto. Sve zemlje učesnice prodefilovale su Olimpijskim stadionom, a našu delegaciju sa tribina pozdravio premijer, Zdravko Krivokapić. Olimpijske igre u Tokiju trebalo je da budu održane prošlog ljeta, ali su odložene na godinu zbog pandemije koronavirusa.

Organizatori su najavili i tako je bilo „skromniju i trezveniju“ ceremoniju, za razliku od prethodnih, kako bi ostali u skladu sa zdravstvenom situacijom i smanjili rizik od zaraze. Takođe, nije bilo klasične štafete olimpijske baklje zbog straha od širenja virusa. Baklju je širom Japana trebalo da pronese 10.000 trkača.

Mala pobjeda nad Covidom

Tom Din se u septembru 2020. suočio sa virusom Covid-19. Nijedan britanski medij nije izvijestio o tome. Već u to vrijeme, vijest da je aktivni sportista zaražen virusom koji je paralisao cijeli svijet, obavijajući ga strijepnjom, strahom i neizvjesnošću, u zemlji sa probijenom barijerom od 2.000 novooboljelih dnevno, prestala je da bude - vijest. Uz to, Tom Din u Velikoj Britaniji, sportski prepoznato po Luisu Hamiltonu, Hariju Kejnu, Tajsonu Fjuriju i Antoniju Džošui, Mou Farahu, Krisu Frumu i Marku Kevendišu, i nema status

selebritija. Daleko od toga: relativni anonimus je, mada se plivač rođen 2. maja 2000. u Londonu, mogao pohvaliti zlatom sa Evropskog prvenstva u Glazgovu u štafetnoj trci 4 x 200 metara slobodnim stilom, i sa dva juniorska kontinentalna zlata u trci na 200 metara mješovito.

Upoznavanje Dina sa Covidom bilo je neprijatno, ali bez posljedica.

Ako se ne računa što je na makar tri sedmice morao da prekine treninge, čime su njegovi predolimpijski planovi bili ugroženi.

Strijepnja

Tom Din se u januaru 2021. drugi put suočio sa virusom Covid-19.

Nijedan britanski medij nije izvijestio o tome. Informacija se ne može pronaći ni na njegovim profilima na društvenim mrežama, niti na njegovom sajtu. Na kome je, između ostalog, u poglavlju „Ambicije“, zapisano da će „kombinovanje visokih sportskih ostvaranja sa akademskim ambicijama uvijek biti izazovno“, ali da je mladi plivač „odlučan da nastavi da predstavlja svoju državu na najvećem internacionalnom nivou, zadrži status britanskog šampiona u svojim disciplinama, dok studira za diplomu mašinskog inženjera na Univerzitetu Bat.“

Drugi susret sa virusom je bio... „Mnogo gori nego prvi put“, prisjeća se Din. „Bio sam prilično bolestan oko 10 dana.“

Uspinjanje uz stepenice postalo je zahtjevan zadatak, prekidano napadima kašlja i teškim disanjem. Potencijalni olimpijac je počeo da osjeća strijepnju i za zdravlje i za svoju sportsku budućnost.

„Kada se bavite sportom koji počiva na vašem kardiovaskularnom sistemu, a bolest zahvata vaša pluća, zabrinuti ste kako će se odraziti na vaš povratak u bazen. Razmišljao sam da li ću biti sposoban da se oporavim na vrijeme da bih stigao dobro da se priprelim.“

I pored poduže nove pauze, strogih procedura u vezi sa treniranjem tokom pandemije, i osjeća da je dva puta preležana bolest smrtna kazna za njegov olimpijski san – stigao je. On i njegov trener Dejv Meknult – čiji su učenici na Igrama u Riju sakupili četiri srebra

– odlučili su da se ne osvrću na ono što je bilo.

Viza

Već sredinom aprila pojavio se na Britanskom šampionatu, koje je imalo rang izbornog, uoči Evropskog prvenstva u Budimpešti i Olimpijskih igara u Tokiju. Događaj je najavio i zvanični sajt Međunarodnog olimpijskog komiteta. Pominjući kao glavne zvijezde svjetske šampione Adama Pitija (50, 100 metara prsno, 4 x 100 mješovito) i Dankana Skota (4 x 100 mješovito, bronžani na 200 metara slobodno), pa Džejsma Vilbija, Luka Grinbenka – koji su i prije prvenstva osigurali mjesto u reprezentaciji – Rosa Murdoka, Krega Bensona...

A 18. aprila u bazenu Olimpijskog centra vodenih sportova u Londonu, izronio je - Din. U paru sa Dankanom Skotom učinio je trku na 200 metara slobodnim stilom takvom da „bazeni i tastature širom UK i dalje bruje o njoj“, kako je dan kasnije prenio sajt swim-swam.

Skot je isplivao dionicu za 1:44,47, 44 stotinke bolje od dotadašnjeg britanskog rekorda čiji je bio vlasnik; Din je zaostao za njim 11 stotinki. Prvi put u karijeri plivajući ispod 1:46, i izborivši vizu za debitantski nastup na Igrama.

„Poslije dva puta preležane korone, bilo je prilično brutalno da se priprelim za ovo takmičenje, sa velikim preprekama. Plivao sam bolje nego što sam očekivao.“

Budimpešta

Do tada je plivao uzvodno. Otada, imao je osjećaj da se kroz vodu kreće niz struju. U Budimpešti, na Evropskom prvenstvu, održanom od 10. do 23. maja, bilo mu je potrebno pomoćno osoblje kako bi pokušio sve medalje koje je zaslužio u Dunav areni. U štafetnim trkama

– pet: zlata na 4 x 100 i 4 x 200 mješovito slobodnim stilom i 4 x 100 mješovito; srebra na 4 x 100 i 4 x 200 slobodnim stilom. U jedinoj individualnoj trci, na 200 metara slobodno, uzeo je bronzu (1:45.34), opet iza srebrnog Skota, dok je na najvišem stepeniku postolja stajao Rus Martin Maljutin. „Uzbudjen sam pred ono što nas čeka za dva mjeseca u Tokiju“, poručio je Din.

Tokio

Olimpijske igre u Tokiju održane su sa godinom zakašnjenja, pred praznim tribinama. No, kako reče predsjednik Međunarodnog olimpijskog komiteta Tomas Bah, sportisti su ti koji su im udahnu li dušu.

Za Dina, poput mnogih, može se reći – dali i srce. Koje ga je u kvalifikacijama (1:45,24) i u polufinalu (1:45,34) trke na 200 metara slobodno vodilo do trećeg i četvrtog mjesta.

A u finalu, održanom 27. avgusta, u 10.43 – do zlatne medalje! Prevađao je i sebe – 1:44,22 bio je njegov najbolji rezultat i novi britanski rekord – i rivale, među njima prijatelja Skota, koji je bio srebrni. Prvi put još od 1908. dva Britanca su uzela najsjajnije medalje u jednoj plivačkoj trci.

„Nevjerovatno! Ne mogu da zahvalim dovoljno svom treneru Dejvu Meknultiju za sve što je uradio.“

Rekao je da smo ispisali nevjerovatnu priču u Covid situaciji, kada sam tokom olimpijske godine šest ili sedam sedmica bio van bazena. Vodio me kroz sve to za šta sam mu zahvalan i nije bilo boljeg načina da završimo priču.“ U jednom je pogriješio. Njegova tokijska priča nije bila završena. Istog dana, samo u večernjem terminu, opet se našao u bazenu, kao posljednja izmjena u kvalifikacionoj trci britanske štafete na 4 x 200 metra slobodno.

Bio je sporiji od reprezentativnih kolega Metjua Ričardsa, Džejsma Gaja i Kaluma Džervisa (1:46,71), ali dovoljno da sa njima ispliva najbolje vrijeme. Narednog podneva, Skot je zamijenio Džarvisa, Din je prebačen u prvu izmjenu, isplivao je četiri dužine bazena za 1:45,72 – opet, ispostavilo se, sporije od kolega – ali, zajedničkih 6:58,58 značili su novi evropski rekord i – zlatnu medalju. Prvu za Veliku Britaniju u ovoj disciplini od 1908. i uvrštavanja u olimpijski program. Ujedno, Din je postao prvi Britanac sa dva plivačka zlata na istim Igrama poslije 113 godina.

„Nad-

realno je šta se sve izdešavalo“, kazao je. Već razmišljajući o onome što ga čeka sa tri godine u Parizu... Njegov primjer možete posmatrati i kao malu, simboličku individualnu pobjedu nad Covidom. Nezaboravljajući koliko je čovječanstvo još daleko od one istinske...

Grad svjetlosti u punom sjaju

- Pariz će postati drugi grad nakon Londona koji je tri puta bio domaćin Olimpijskih igara, a 2024. će se navršiti 100 godina od posljednjeg održavanja Igara u glavnom gradu Francuske.

- Pariz želi da održi ceremoniju otvaranja duž rijeke Sene kako bi bila što otvorenija za javnost. Bilo bi to prvi put da se ceremonija održava van olimpijskog stadiona.

- Mnogi događaji će se održati u okolini nekih od najljepših znamenitosti Pariza. Odbojka na pijesku igraće se u podnožju Ajfelove kule, skejtbording na trgu Konkord, a konjička takmičenja u raskošnoj Versajskoj palati izvan glavnog grada.

- Tahiti, u Francuskoj Polineziji, biće domaćin takmičenja u surfingu. Na 15.706 kilometara od Pariza, oboriće se rekord za najudaljenije olimpijsko takmičenje koje će se održati od grada domaćina.

- Maraton će biti otvoren za sve, uključujući sportiste amatere, prvi put u istoriji Igara.

- Ako MOK da odobrenje, jedriličarska trka na moru biće prva u kojoj će se amaterski jedriličari takmičiti sa olimpijcima u realnom vremenu i na istoj stazi.

- Pariz obećava ekološki najčistije Olimpijske igre do sada, planirajući da prepolovi emisije ugljen-dioksida i nadoknadi više ugljen-dioksida nego što će događaj generisati.

- Centar za vodene sportove jedino je stalno mjesto za takmičenje koje će biti izgrađeno za Igre. Povezaće se sa čuvenim stadionom Stade de France, gdje će se održavati atletika, pješačkim mostom koji će se protezati preko autoputa koji ih razdvaja.

- Organizacija Igara 2024. koštaće projektovanih 3,9 milijardi eura, navodi se na zvaničnom sajtu Pariza 2024. godine.

GRAD SVJETLOSTI - TREĆI PUT

Top pet stvari koje treba znati o Olimpijskim igrama u Parizu 2024.

Od debija novog sporta, do revolucionarnog novog amblema - evo pet najinteresantnijih stvari koje treba znati o Olimpijskim igrama u Parizu, koje će se održati već za tri godine. Olimpijske igre u Tokiju završene su 8. avgusta svečanom ceremonijom zatvaranja koja je uključivala primopredaju olimpijske zastave guvernera Tokija Jurika Koikea predsjedniku MOK-a Tomasu Bahu, koji je potom zastavu predao gradonačelnici Pariza Anilidalgo. Iako je do Igara u Parizu ostalo još tri godine - nešto preko hiljadu dana, mnogi sportisti, ali i navijači, ljubitelji sporta - već razmišljaju o Gradu svjetlosti! Imajući to na umu, evo pet stvari koje već sada treba znati o Olimpijskim igrama 2024, uključujući potpuno novi sport, mjesto na Pacifiku, dizajn amblema i još mnogo toga.

Stogodišnjica OI u Parizu 2024.

Za tri godine, Pariz će postati tek drugi grad koji će tri puta organizovati najveću sportsku manifestaciju, nakon Londona koji je bio domaćin OI 1908, 1948. i 2012. Grad svjetlosti je prvi put bio domaćin Igara 1900, samo četiri godine nakon što je ovaj multisportski događaj uskršno u Atini pošto ga je rimski car Teodosije I zabranio oko 1.500 godina ranije. Na Olimpijskim igrama 1900. nisu održane svečane ceremonije otvaranja i zatvaranja. Na njima su se prvi put takmičile žene, a promovisani su i drugi jedinstveni događaji, poput takmičenja sa balonima, podvodnog plivanja i kriketa. Pariz je ponovo bio domaćin Ljetnjih olimpijskih igara 1924, kada je postao i prvi grad koji je dva puta bio domaćin OI. Igre su

dugo trajale - iako je ceremonija svečanog otvaranja održana 5. jula, neka takmičenja su počela dva mjeseca ranije, 4. maja, a završena je spuštanjem 27. jula.

Sto godina kasnije, 26. jula 2024, Pariz će treći put službeno dočekati svijet na Olimpijskim igrama. Biće to, interesantno, čak šeste OI koje će se održati u Francuskoj. Uz tri pomenute Ljetnje Olimpijade, održane su i tri zimske - 1924. u Šamoniju, 1968. u Grenoblu i 1992. u Albertvilu.

Olimpijski debi brejkinga

Ljetnji olimpijski program 2024. trebalo bi da sadrži 32 sporta koji uključuju 306 disciplina: među tim sportovima je i brejking, koji će imati svoj olimpijski debi. Brejking je takmičarski oblik brejkdensinga, koji uključuje rad nogu i sportske pokrete poput

okretanja leđa i glave. Sportisti (poznati kao b-dječaci i b-djevojke) ocjenjuju se po brojnim kriterijumima, uključujući tehničku vještinu, kreativnost, stil, brzinu, snagu, ritam i agilnost. Brejking je bio izuzetno popularan događaj na Ljetnjim olimpijskim igrama mladih u Buenos Ajresu 2018. godine, a u decembru 2020. sport je službeno dodan u program za Pariz 2024, zajedno sa surfovanjem, skejtbordingom i sportskim penjanjem (koje je debitovalo na Olimpijskim igrama 2020). Govoreći na konferenciji za novinare nakon sastanka izvršnog odbora Međunarodnog olimpijskog komiteta (MOK-a), prvi čovjek ove organizacije Tomas Bah rekao je da će dodavanjem novih sportova Olimpijske igre biti „uravnoteženije prema polu, mladalačke i urbanije“.

„Imali smo jasan prioritet, a to je uvođenje sporta koji je posebno popularan među mladim generacijama. Takođe, u obzir smo uzeli urbanizaciju sporta“.

Olimpijsko surfovanje na Tahitiju

Tahiti - najveće ostrvo u Francuskoj Polineziji - francuska pomorska kolonija, biće domaćin takmičenja u surfovanju na Olimpijskim igrama u Parizu 2024. Tahiti je odabran za mjesto održavanja takmičenja u surfovanju u konkurenciji još četiri mjesta u kontinentalnoj Francuskoj (Biaric, Lasan, Les Land i La Torš), a kada takmičenje počne 2024. godine - 15.700 kilometara daleko od Pariza - srušiće rekord za najudaljeniju olimpijsku lokaciju na kojoj je održano neko takmičenje van grada domaćina Igara.

Dosadašnji rekord držao je Melburn 1956, kada su konjički sportovi premješteni iz ovog australskog grada zbog zakona o karantini životinja koji je tada bio na snazi u Australiji, a umjesto toga održani su pet mjeseci ranije u Malmeeu (Švedska).

Međunarodna surfing federacija (ISA) podržala je ovu odluku, a predsjednik ISA-e Fernando Agero rekao je za BBC da je izbor Tahiti-ja za mjesto održavanja olimpijskog takmičenja „svjedočanstvo duha, kreativnosti i inovativnosti u Parizu 2024“.

Olimpijski i paraolimpijski amblem

Kada je logo Olimpijskih igara u Parizu 2024. otkriven 2019. godine, taj momenat je označio prekretnicu i bio je jedan od kulturnih momenata u istoriji Olimpijskih i Paraolimpijskih igara. Po

prvi put ikada, naime, isti amblem će se koristiti za oba takmičenja. Opisan kao „lice“ Igara, logo predstavlja simbiozu tri kulturna simbola: zlatne medalje, olimpijskog plamena i Mariane - istaknutog simbola revolucije i naroda Francuske.

„Kao prvo, htjeli smo da prvi put u istoriji bude isti amblem i za Olimpijske i za Paraolimpijske igre“, rekao je predsjednik kandidature Pariza za Olimpijske igre 2024. i trostruki olimpijski prvak u kanuu, Toni Estanže. „Mislim da je značajno naglasiti da imamo istu ambiciju za ova dva događaja - želimo da stavimo olimpijske i paraolimpijske sportiste u istu ravan i slavimo Igre na isti način“.

Maraton za sve

Još nešto će se na Olimpijskim igrama u Parizu 2024. dogoditi prvi put: maraton sa masovnim učešćem biće otvoren i za sportiste amatere, a održaće se istog dana kada i elitna manifestacija. „Javni“ maraton neće započeo u isto vrijeme kada i „glavni“ maraton, ali će sportisti trčati na istoj stazi i pod istim uslovima kao i olimpijci. U saopštenju na veb-stranici Pariz 2024 piše: „Ovim događajem (maratonom masovnog učešća) Pariz 2024. poziva ljude širom Francuske da budu inispisani atletskim načinom razmišljanja i olimpijskim vrijednostima, te da ih integriraju u svakodnevni život“. „Kako bi što veći broj ljudi mogao da podijeli ovo izvanredno iskustvo, biće ponuđeno nekoliko različitih formata trka tako da će svi, bilo da su iskusni sportisti ili početnici, bilo da su sa invaliditetom, mladi ili ne tako mladi, moći da uživaju u ovom zaista izuzetnom trenutku“.

Pao je rekord, ali uskoro će biti prevaziđen

Modernizacija Igara i nove sportske ikone

Nikada u istoriji modernih Olimpijskih igara toliko novih sportova nije se pojavilo na najvećoj sceni nego u Tokiju 2020.

Skejtboarding, surfing, sportsko penjanje i karate dobili su prve olimpijske šampione, dok su se softbol i bejzbol vratili na Igre, na kojima su se posljednji put igrali 2008.

Prije pet godina odluku o uključivanju ovih sportova donio je Međunarodni olimpijski komitet (MOK) s ciljem da zainteresuju mlađu populaciju. Za državu domaćina, Japan, ovi sportovi su takođe bili veoma relevantni. Bejzbol je najpopularniji japanski sport, karate je tradicionalno omiljen, a skejtboarding je omiljen među mladima. Neki od ovih sportova gledaće se i u Parizu 2024, nakon što su napravili bum u Tokiju, zbog oduševljenja publike, kao i zbog sportistima koji se takmiče u njima, ali neki još imaju nedostatke koje je potrebno srediti. Najveću pažnju od pet novih sportova privukao je skejtboarding, iz više razloga.

Prvi je bio uzrast učesnika.

Nema sumnje da su mnogi gledaoci bili fascinirani time što videnajmlađeolimpijskopostolje sa prosječnom starošću od 14 godina. Grupa tinejdžera prikazala je nevjerovatno sportsko umijeće i zrelost.

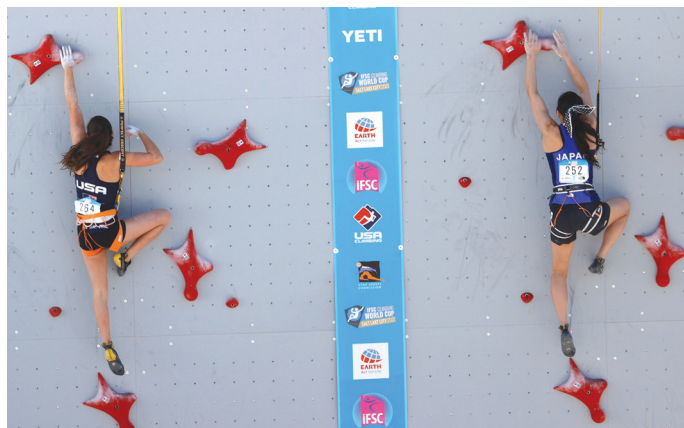
Skaj Braun, 13-godišnja senzacija iz Velike Britanije, bila je jedna od njih, ali će u sjećanju ostati i atmosfera tokom čitavog takmičenja, te podrška koju su mladi sportisti davali jedni drugima i čestitali pobjednicima. Skejtboarding je debitovao u velikom stilu, zbog opreme koju su nosili takmičari. Od raznobojnih uniformi američkih takmičara inspirisanih devedesetim go-

dinama do tamnih pantalona brazilke Raise Leal, potpuno bijele uniforme japanke platinao plave kose Aori Nišimure. Bris Vetštajn, 16-godišnjakinja iz Kalifornije, čak je donijela i svoju gitaru da upotpuni finalne borbe. Poznato je da su Olimpijske igre održane pod velikim pritiskom i bilo je veoma osvježavajuće vidjeti dio skejtbord tima na Igrama kao okupljanje tinejdžera koji se zabavljaju i navijaju jedni za druge. Iako je skejtboarding dobio sve pohvale, sportsko penjanje ostavilo je neke ljubitelje sporta podijeljen oko toga ima li uopšte smisla.

Sportsko penjanje je jedinstven sport u olimpijskom programu (nema ničeg sličnog) i bio je hit u Tokiju za one koji ga nikada ranije nisu videli.

Kontroverza je nastala kada je MOK odlučio da dodijeli samo jednu medalju za sportsko penjanje umjesto tri. Kao rezultat toga, stvoren je „kombinovani“ format sa tri ključne vrste penjanja. Brzo penjanje je najatraktivnije, ali se u tom svijetu oduvijek smatralo najmanje uvaženom disciplinom. Penjači se obično specijalizuju u jednoj disciplini, a s obzirom na različite vještine potrebne za svaku od njih, kombinovani olimpijski format može se uporediti sa, recimo, zahtjevom da plivači učestvuju i na takmičenju u ronjenju, ili da se od Novaka Đokovića traži i da se takmiči u stonom tenisu.

Izgleda da su strahovi od penjačke zajednice bili realni, jer je Adam Ondra, za koga mnogi tvrde da je najbolji penjač na svijetu, morao da provede prošlu godinu trenirajući posebno za brzinski dio i nije stigao do olimpijskog finala. S obzirom da je pandemija Olimpijske igre 2020. godine odložila za

godinu, do sljedećih letnjih Igara sada su ostale samo tri.

Video pregled Pariza 2024. koji je pušten tokom ceremonije zatvaranja u Tokiju imao je vrlo urbanu i umjetničku atmosferu, pa se može očekivati da će se „modernizacija“ Igara nastaviti.

Dio ove modernizacije dolazi dodavanjem još jednog novog sporta - brejkdensinga.

Možda je bilo nezamislivo vidjeti to na Olimpijskim igrama prije deset godina, ali to je važno i za skejtboarding. Karate, bejzbol i softbol bili su mamac za japanske gledaoce i sportiste, ali će biti odbačeni jer, vjerovatno, nisu toliko relevantni za Francusku, gdje je brejkdensing važan dio kulture mladih.

Surfing, skejtboarding i sportsko penjanje tu su da ostanu i

ojačaju standard MOK-a za Igre sa fokusom na mlade i rodno uravnotežene.

Istraživanje obavljeno prije nekoliko godina pokazalo je da akcioni sport teži zadržavanju žena i manjina na marginama. Iako su komercijalni muški sportski sportovi još milijama ispred, bilo je ohrabrujuće vidjeti da je Tokio 2020. označio pomak od te ekskluzivnosti - sa sportistkinjama poput skejtborderke Skaj Braun i surferke Karise Mur, koje su postale ikone u sportovima u kojima tradicionalno dominiraju muškarci. Očekuje se da će u narednim godinama biti sve više djevojaka u skejtparkovima, na mjestima za surfovanje i penjanje. I to će biti sljedeća generacija olimpijaca.

SPORT VISION

Universal Capital Bank

EKO

IB LUŠTICA BAY MONTENEGRO

lovćen

Aerodromi Crne Gore Airports of Montenegro

TOYOTA

EFEL MOTORS

LUKA BAR

Monteput

CAPITAL PLAZA PODGORICA - MONTENEGRO

kod.io

RTCG Radio i Televizija Crne Gore

MARIN MED MONTENEGRO

13. Jul *Plantaze* PODGORICA - CRNA GORA

CRNOGORSKI OLIMPIJSKI KOMITET